

Поетові

Богдан Рубчак

1

Сьогодні
я поклав на долоню листок
і подумав про тебе, Богдане Ігорє Антоничу:
не було б затісно в листку,
хрущем
було б не страшно.

Сьогодні
я подумав про дні твої,
Богдане Ігорє Антоничу:
кімнати,
де регочуть грамотні міщани, —
а ти:
на щоках рум'яність, немов від швидкого бігу,
і так дуже хочеться досягнути чогось
там ...
там ...

2

Відображення свої
ти дотиком дитинним лишав на живих свідках:
на липі,
на бджолі,
на ласкавих лисицях.
І вони
казали тобі, хто ти.

я знаю:
ти був добрий,
такий, як Божі свідки,
такий, як ті,
що їх мордують рибалки й дроворуби,
такий, яких люблять діти,
такий,

як посли з Золотомор'я.

3

Сьогодні
я почув, Богдане Ігорє Антоничу,
як пританцювало до тебе чорне весілля —
чорне весілля
в зелених сап'янцях —
і взяло тебе
у вир своїх пісень.

Не було страшно — ні,
бо ти мав друзів
ласкаволистих,
безмежнооких, —
бо ти звав,
як бути самотнім.

Бо щоніч ти слухав
таємні розмови
доброзичливих Співучасників.